

Het tragische leventje van Buizerd 6.089.202

Pieter de Haan

Het begon allemaal in een houtwal ten oosten van Gasteren, in een nest in een zwarte els op 5 meter hoogte. Hier werd 6.089.202 geboren op naar schatting 17 mei 1997. Zijn moeder was een licht-gekleurde vogel, de vader een donkere adult.

Op 23 mei lag het jong voor dood op het nest, koud en levenloos, en slechts 10 gram zwaarder dan bij de geboorte. De bek was vol met nestmateriaal, misschien een laatste poging om de honger te stillen. Ik nam het pulletje mee om het -gezeten op een comfortabele bank in de zon bij het Gasterse Holt- voor de laatste keer te wegen en te meten, en het daarna als kadaver terug te geven aan de natuur. Het jong begon echter, na verwijdering van de rotzooi uit zijn bekje en doordat ik het tijdens de verplaatsing in mijn rechterhand hield in de buis van mijn NATO-legerjas, weer naar het rijk der levenden terug te keren. Ik besloot na dit voorval dat het Buizerdje een betere kans verdiende op een beter nest. Terugplaatsing op het oude nest zou zijn dood betekenen, omdat de ouders door de plaatselijk belabberde voedselsituatie het niet voldoende konden verzorgen en omdat SBB (StaatsRecreatieBeheer) een wandelpad had geopend dat pal langs het nest liep.

Het dier kreeg één dag politiek asiel bij de waarnemer op zijn kamer in een huzarensaladebakje met stro onder een 60 Watt gloeilamp om het warm te houden. Het werd gevoed met rundergehakt, gemengd met botjes en veertjes uit een havikterritorium. Het groeide in die ene dag met 20 gram.

Op 24 mei heb ik het op een buizerdnest met twee even oude pullen op het Rolderveld geplaatst. Hier was het paar adult. Het jong viel qua gewicht tussen de beide andere jongen in. Het grootste jong van dit nest achtte ik kansloos als Buizerd: het linkeroog van dit dier was volledig weggerot, waarschijnlijk onder invloed van kañistisch gedrag. Dat laatste had ik op 20 mei vastgesteld. De dikzak was niettemin zeer agressief en eenderde groter dan de beide andere pullen. Gezien zijn oog heb ik hem op 25 mei op snelle en pijnloze manier de nek omgedraaid, omdat ik vreesde dat er anders helemaal geen jong van dit nest zou uitvliegen en mijn energie besteed aan 202 voor niets zou zijn geweest.

Van 26 mei tot 17 juni ging het voorbeeldig met de beide resterende buizerdpullen. Op 1 juni kregen ze een ring om: de adoptievogel kreeg 6.089.202, het andere jong kreeg 6.089.203. Gezien de vleugellengte was 202 ongeveer vier dagen ouder dan het andere pul. Tot 18 juni bleef hij steeds een paar gram voor op de laatste. In die periode lag er steeds prooi op het nest. Toch heb ik deze Buizerdjes enkele malen geholpen met verkeersslachtoffers: een Holenduif, een Scholekster, 2 maal een Merel, een Mol, Pad, Veldmuis en een Haas van dik twee kilo. Ironisch genoeg was het juist na deze Haas dat de ondergang van 202 begon. Op 18 juni waren de rollen omgedraaid en was 203 aan

202 voorbijgroeid. Tegelijkertijd begon het te regenen en leek de voedselsituatie op het Rolderveld te verslechteren. 203 ontwikkelde zich als de sterkere Buizerd en kaapte waarschijnlijk het weinige voedsel voor de snavel van 202 weg. 202 kwijnde vanaf 18 juni zichtbaar weg, nam dramatisch in gewicht af en stierf ten slotte op 24 juni op 39-daagse leeftijd (gewicht 505 g). Jong 203 heeft op 29 juni het takkelingenstadium gehaald. Op een leeftijd van 40 dagen had hij vrijwel geen dons meer, maar wel een volle krop.

De conclusie is duidelijk. Manipulatie en bijvoeding van roofvogels is een zinloze zaak. De oppermachtige natuur bepaalt de gang van zaken. Al denkt de moderne mens God zelf te zijn op deze planeet, de natuur blijft de baas.

Foto: Buizerdjongen 202 (links) en 203 op het nest op 3 juni 1997; op de neststrand een Mol en een Wezel. (Pieter de Haan). *Nestlings of Common Buzzard, with Mole and Weasel on nest rim.*